

عنوان مقاله:

فضای نیمه باز در معماری بومی گیلان

محل انتشار:

اولین همایش منطقه ای معماری پایدار و شهر سازی ایذه (خشت اول) (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسنده:

الناز فیضی - دانشجوی کارشناسی ارشد مهندسی معماری دانشکده معماری و هنر دانشگاه گیلان

خلاصه مقاله:

پس از انقلاب صنعتی، در پی پیشرفت های تکنولوژیکی فنی حاصل شده در عرصه معماری، معماری بومی اکثر نقاط دنیا که با توجه به طبیعت و محیط پیرامون خود شکل می گرفت، به دست فراموشی سپرده شده است. اینناهماهنگی با طبیعت مسائلی همچون آلودگی محیط زیست، کاهش منابع طبیعی و تغییرات اقلیمی را تشدید نموده و سرعت بخشید. با شدت یافتن این مسائل در سال های اخیر، موضوع توسعه پایدار به عنوان راه حلی کارآمد اهمیت بسیار یافته است. این در حالی است که معماری بومی ایران در بوم های مختلف خود، مصداق بارزی از معماری پایدار است که نه تنها پاسخگوی احتیاجات و ملزومات زندگی انسان بوده، بلکه با کمترین نیاز به انرژی فسیلی، ضمن صرفه جویی در هزینه ها، از آلودگی و تخریب محیط زیست نیز جلوگیری به عمل می آورده است. لذا در این مقاله با هدف درک عمیق نحوه تعامل انسان، طبیعت و معماری در بوم معتدل و مرطوب گیلان با روش توصیفی تحلیلی و با انجام مطالعات میدانی به معرفی فضای نیمه باز به عنوان یکی از شاخص ترین عناصر معماری - بومی، به عنوان مظهر بارزی از معماری پایدار پرداخته شده است و در نهایت بر اساس شناخت حاصله، سعی شده است تا راهکارهایی در جهت طراحی همساز با اقلیم در بناهای امروزی در این بوم ارائه گردد.

کلمات کلیدی:

معماری بومی، فضای نیمه باز، معماری پایدار، گیلان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/224403>

